

Tijdschrift
voor hedendaagse
Nederlandstalige
poëzie
Onder redactie
van Jozef Deleu

HET LIEGEND KONIJN

2020/2

Jaargang 18
Nummer 2
Oktober 2020

Polis

INHOUD

BARNEY AGERBEEK

Gevoel voor gedaante	10
Hoe ik me voelde	11

MISCHA ANDRIESEN

Omega	14
Naäma	16
Het drogsyndicaat	17
Noach	18
Alfa	19

ABDELKADER BENALI

Andalusië in het Vondelpark	22
Zelfportret met hoed	26
Moeder	27
Post-nomade	28

MARK BOOG

ZIEKBED 1.2.3.4.5.6.7.8.9	30

FREDERIK BOSMANS

SCHUIM 1.2	40
Ik zou je kunnen	42
Impasse	43

ANNE BROEKSMMA

Cradle to cradle	46
Herinnering	47
Contaminatie continuüm	49
Bodemdrang	52
Mag het licht aan?	54
De longwezens zijn om me	56
In het midden	57

PIM CORNELUSSEN

Iemand vraagt	60
Iemand zegt	61
Iemand anders vraagt	62
Iemand wenst	63
Iemand zegt	64
Iemand zucht	65

HANS DEPELCHIN

isocèle	68
treden	69
kortgesloten	71
wat het inhoudt	72
windei	73

HAMIDE DOGAN

De draad van een verhaal	76
Erfzonde	77
Non-verbaal	78

CHARLES DUCAL

DE KOERS VAN DE EEUW 1.2.3.4	80
Zo zijn onze manieren	84
Bloed	85
Na de vloed	86

REMCO EKKERS

Aanslag	88
Wraak	89
Als konijnen, hazen...	90

HESTER EYMERS

Proefballonnetje	92
Nooit	94
Dat wat overblijft	95
Nachtsloot	97

ALICJA GESCINSKA

Na een lange stilte	100
De weegbree (voor Koen Broucke)	101
DE JONGEN DIE MOET 1.2.3	102

PETER GHYSSAERT

Mozart Schubert Beethoven!	106
Kersentijd	107
Berkenboom bij opstekende storm	108
Portret met winterbomen	109
Stralend blauwe globe	110

MAX GREYSON

TOOGPORTRETEN I.II.III	114
Avond vrij	117
Schrijverskoppel III	118
De vermetelheid van de zintuigen	119

RAND HELAWI

Ontheemd	122
Aankomst	123
Post scriptum	124
Prikkeldraad	125
Leeg vertrek	126
Syrië	127
Veldslag	128

ROZALIE HIRS

“de zon schijnt”	130
“waarom”	131
“geen bewijs voor”	132

PETER HOLVOET-HANSEN

Boulevard van de gebroken tijd	134
Talisman	135
De drie bronnen van de aarde	136
De ongrijpbaren	137
Wolkendrager	138

HESTER KNIBBE

Verstek 140

ANTON KORTEWEG

De linker van Fouquet 146

Leve de poëzie! 147

Hoe je het misschien toch maar liever niet zou moeten
willen zien 148

De ober van De Kroon 149

Reisadvies 150

Wijnadvies 151

Hebt u dat nou ook wel eens? 152

Buurtje 153

De opa spreekt 154

Vooruitzicht 155

WILLEMIJN KRANENDONK

IK HEB WAKKER GELEGEN...

Wat ik heb gezien 159

Klantenservice 160

De wereld splijt open 161

Neoliberalisme heeft de poëzie gestolen 163

RUTH LASTERS

Eed 166

Snoer 167

Grens 168

Draad 169

GUIDO LAUWAERT

Montblanc 172

Zoals het is 173

Wens 174

MERVE ÖNDER

Er is geen anker 176

De bibliotheek is mijn eetkamer 177

Toen ik de acht zag 178

INGE POLLET

Halo	180
Vertrek	181
Echo	182
Buitenwacht	183
Zee	184

ANNE PROVOOST

Breinaalden blind tikken	186
Krop	188
Mentaal plan	190
Kalm worden	192
Traagschuim	194
Take a seat please	195
Drie harten	196

JONATHAN ROBIJN

ODYSSEA

I. Hoge-emissiezone	198
II. Aanzicht	199
III. Waarom	200
IV. Oeroud vreemd	201
V. De eeuwigheid volgens het evangelie van de laatste gedachte	202
VI. Slotscène	203
VII. Raakpunten	204

JOEP STAPEL

Verstoorde rust	206
Klacht van een ontstemde reiziger	207
Non è orto	208

BART VAN DER STRAETEN

De waarheid	210

WILLEM THIES

Iets naderde...	214
En jij...	215

Ik uit stoom opdoem...	216
Ik herinner mij...	217
Keel	218
Het bos geknakt...	219

MARC TRITSMANS

DIT IS DE TIJD I.II.III.IV.V.VI.VII.VIII.IX.X.XI.XII.XIII.XIV	222

DAVID TROCH

de dood	238
dit land	239
pijn	240
weer die droom	241

MIRIAM VAN HEE

fly fishing	244
een slapend kind	245
bestemming	246
restaurantbezoek	247
stadsbezoek	248

AKIM A.J. WILLEMS

NEGEN SELFIES ALS VROUW	250

WILLEM VAN ZADELHOFF

DE VAL	
Berichten uit het hoogland 1.2.3.4.5.6.7	260

MIEKE VAN ZONNEVELD

HANEWAKEND I.II.III.IV.V	268

AD ZUIDERENT

WIE DENK JE WEL DAT JE BENT 1.2.3.4	272

BARNEY AGERBEEK

(SURABAYA, 1948)

is ook prozaïst.

Recentste bundel: *Een warme oostenwind* (2017).

Leesvoorbeeldjaar

Gevoel voor gedaante

Ik loop door een stad
en wil die stad zijn

Verken de straten
op vriendschappelijke voet

Wandel langs de rivier
met de stroom mee

Niets staat vast
op het eerste oog

Ik vereenzelvig me
met taal en traditie

Een waaier van klanken
geeft de kern prijs

Ik koester de begeerte
te begrijpen wat zich voltrekt

Een schutkleur lokt mij
Ik ga gehuld in nabijheid

Zelfs door te zwijgen
nader ik betekenis

Gevoel voor gedaante
wijst me de weg

naar hoe het is en
waar het heen zal gaan

Hoe ik me voelde

Ik ben hier geweest
Ken kamer na kamer
Over de vloer gekropen
Onder de trap gespeeld

Alleen ik maak het mee
Als een eenzame geest
Die op herhaling is
En alles terug wil zien

Verleden gaat voor heden
Afstand komt naderbij
Ik herinner me geluk
Dat was eenvoudig toen

Het was hoe ik me voelde

MISCHA ANDRIESEN

(APELDOORN, 1970)

Recentste bundel: *Winterlaken* (2019).

Leesexemplaar

Omega

Zaaing en oogst en koude en hitte
En zomer en winter en dag en nacht
Was je waar ik je bezag je wachtte
Waar je de pit plantte meteen nadat
Hij ons zonder omzien verlaten had
Mijn diepste angst mij ertoe bracht
Hem niet haastig achterna te komen
Hem het boze dolen van mijn woorden
Toe te geven en toch weer uit mijn hart
Te spreken dat hij thuis welkom was
Altijd ook toen sprak je mij niet tegen
Je at van de vrucht het vlees en stak
De kern in de kuil die met trillende hand
Je jachtig gegraven had dichttrapte
En met je nabevende voet markeerde
Steeds zag ik hoe de wind met je speelde
Hoe je in storm je net nog staande hield
Je wangen verweerden eeuwig rood
Bleven in koude hitte zomer winter
Overall in het veld bomen ontsproten
Waar jij nu dag en nacht stond alleen
Geen enkele vrucht werd geoogst
Ik zag je rug meisjesslank als eens
De kracht in je heupen je schouders
Die jouw weg lang geleden meteen
De mijne hadden gemaakt waar ik
Nooit van was weg gedwaald buiten
De ene keer die je me nooit vergaf
In wanhoop sprak ik dan nu de zin
Die destijds in mij steken gebleven was
En even zag ik de huiver in je lichaam
Bleef ik ondanks je zwijgen spreken
Noemde planten en dieren onze zonen
Die na elkaar waren verdwenen bij naam
En wees je dat de bomen bloesem kregen

Vogelnesten tussen de takken staken
Toen draaide jij je om ineens en zei
– Er is niemand meer om ze te dragen –

Naäma

Had hij een raam open laten staan – zoals een windvlaag
Die eerst over het laken daarna over hem een rilling trekt
Had hij het later uitgelegd als hij haar over zijn bezoeking vertelde
Die nacht dat hij eens niet wakker lag daarna nooit meer slapen kon
Hij had niemand gezien zei hij een zachte aanraking had hem gewekt
Waarna hem ingefluisterd was wat hij sindsdien almaar voor zich zag
Had hij die dreigende droombeelden van drenkelingen herkend als de profetie
Die pas gaandeweg de dag herkenning opriep toen hij haar als vertrouwd zag
Zo nabij als ze was blijkbaar altijd al was hij zag haar plots opnieuw
Kalm staand op meters afstand de armen over elkaar keek ze toe
Hoe hij de kiel teerde de bomen tot balken sloeg en samenbond
Tussen hen in spoot uit de grond het water hoog op
Had hij verdronkenen met gezwollen buiken gezien hun open mond
Die nog na hun dood op adem joeg zij die niets hadden misdaan
Dan toe te zien hun tijd te beiden en zo ontijdig waren ontwaakt
Hij had zich afgekeerd toch weer omgedraaid en haar trots gezien
Haar blik althans zo verklaard toen hij haar vroeg op te staan
Nauwelijks bekomen over zijn droom vertelde en vroeg met hem mee te gaan

Het drogsyndicaat

We hadden elkaar hadden elkaar
Wijsgemaakt ook op het drasland
Te kunnen staan vermits wij maar
Niet zouden loslaten in gedachten
En in daad nooit vaneen te gaan

Hoe lang terug hadden we ons ontwaard
In een droom voordat hij werd gedroomd
Een gezamenlijk leven sterk versneld werd
Afgespeeld en ineens tot stilstand gebracht
Buiten een oude vrouw en een oude man
Niemand te zien – damp stijgt op van het land
Het grauw trekt uit de hemel weg maakt plaats
Voor een blauw dat een levende hel wijst
Waar hij staat en hoe alleen hij daar staat
In zijn samenzijn dat de hand die verweerd
De zijne vastheeft indachtig bij een ander is
Bij wie hij verdreven heeft – eerst van zich
Maar ook van haar – hij die elke droom beheerst
Hij die dagelijks wordt gezien als hij terugkeert
Over het veld naar het huis komt gesneld
Waar het naar koek en koffie ruikt wij oefenen
Op een gezicht van staal dat zegt – vanzelf
Hadden we je niet verwacht gehoopt alleen -

In de aders die als wormen op je handen liggen
Klopt fel het bloed voel ik voel ik hoe je tekort
Bent gedaan ik mijn vervulling als de jouwe zag
Zonder te weten waarom jij op weg bent gegaan
Waarom eenmaal aan boord je niet bent omgedraaid
En hem weer zocht die eens je wel begreep en voelde
Wat je nodig had – wat – denk ik – wat als ik je loslaat
Blijf je op de doorweekte bodem staan of zink je zink je
Net als ik een spinsel van eenzaamheid en verlaten zijn
Creëer een leeg land nabij een deur die altijd openstaat

Noach

Ik hoor je al van verre naderen
Er is er toch een bedacht ik op dat moment
Van wie je het lopen altijd herkent
Op het oor en die je even wekt
Je terugbrengt waar je eens vertrok
Naar je destijds zeker wist voor eeuwig
En met haar die aarzelt je nu nadert
Wel weet hoezeer ze in je leeft nu nog
Steeds je tot woede en overgave brengt
Weerloos maakt daar haar woord onbetrouwbaar
Bleek en toch moeiteloos afdoende blijkt
Om je tot de gelofte te verleiden opnieuw
Je doet inzien tot hoever je haar hebt geleid
En ze je volgde al die tijd zonder een vraag
Ook toen duidelijk werd dat ik was verdwaald
In de ruimte tussen wil en drift daad en spijt
Hoe lang ik ook keek het mij niet langer lukte
De eindhaven te zien die jij me telkens wees
En dan ben je daar het warme groen van je ogen dof
Omdat we elders hadden moeten zijn we draaiden
Voor we halverwege waren en toen we terugkwamen
Dezelfde vragen hadden waarmee we waren weggegaan
Behalve die ene die we ons niet eerder hadden gesteld
Want er kon geen sprake van zijn dat we het niet zouden halen
We staan tegenover elkaar reiken elkaar tegelijk de hand
Een ruw gewerkt een zacht ik zoek weifelend je blik
Die nog zo vol van begrip en liefde is dat ze aandoet als verwijt
Ik weet wat ik je beloofde hoe je me volgde al die tijd
Zo dichtbij was met gejaagde pas me bijhield zo lang
Dat ging en ik zo hoe je loopt me voor altijd herinner ook straks
Als je mijn hand loslaat en ten slotte zwaait nog eindeloos horen zal

Alfa

Er is niemand meer om ze te dragen
In het veld zijn de bomen leeggeschud
De vruchten verrot versteende pitten
Vormen stil een kringvormig spoor

Ik ben uitgekomen waar ik begon
Ik sta bij het raam en kijk en droom
Van een daad die me tot rust brengt
En de kern van mijn naam bevestigt

Ik heb gedaan en nooit gedroomd
Dat na mijn falen een tweede kans
Kon komen – ik sabbelde zuur vlees
Van een pit en stopte haar in de grond

Ik zal wachten als het me is vergund
Na de daadkracht mijn kalmte hervinden
En uitzien over het veld bij de eerste stap
Wie zich meldt herkennen – het bestaat

Een zoon brengt zich tot inkeer komt
Ten slotte op ieder voornemen terug
En draait om door spijt of meelij gedreven
Ziet wie liefhad soms plots hoe zij volgt

Wat zij ontlopen wilde voelt vruchtenpitten
Onder haar blote zolen en kijkt weer uit
Naar wie haar opwacht al de tuindeur opent
Haar herinneren zal aan de overeenkomst

Van hun namen aan de vergleden dagen
Waarop zij overeenkwamen hetzelfde zagen
En zonder een gewisseld woord beamden
Ze bestaan abrikozenbomen bestaan

Abrikozenbomen bestaan varens bestaan
En bramen bramen en broom bestaat

*In de gedichten Alfa en Omega zijn regels verwerkt uit Alfabet van
Inger Christensen, in Omega bovendien nog een Bijbelcitaat uit de
Statenvertaling*

ABDELKADER BENALI

(IGHAZZAZEN, 1975)

is ook prozaïst en toneelauteur.
Recentste bundel: *Wax Hollandais* (2017).

Leesexemplaar

Andalusië in het Vondelpark

het de taal aandoen
het deelgenoot maken van wanhoop
haar vertellen dat het massieve brein
tot staan is gebracht door de stalen garagedeuren
voor de ingang van het gebouw
waar het rode knipperlicht zegt:
moeten wachten op deuren
die langzaam openen
voorzichtig als bordeelsluipers komt de auto in beweging
een moment van gewichtloosheid ervaren
niet meer weet
of ik er nog ben
misschien nooit ben geweest
en nooit zal zijn
een voetnoot van een miljoen woorden
in bezit van auto, boodschappen, een verzekering
hartkleppen en krukas
ik kan nu nog weg, achteruit
naar een plek waar de deuren open staan
de liefde koud is en de morgen ook
zachtjes gas geven, optrekken
en zwaarmoedig dalen op het hellend vlak
opgeslokt
en weg ben ik

*

waar gaan we over spreken, liefste
als straks dit alles voorbij is
wat ons gevangenhiel – het cordon sanitaire -
of in ieder geval niet meer in die mate
dat we het ons herinnerden
als er al herinneringen zullen zijn
want wie herinnert zich graag
de staat van verwijdering
de mens vergeet de lacunes van zijn bestaan

het hoofd vergeet wat hem tegenhield
daar ben ik bang voor dat jij
en ik elkaar treffen op straat
en elkaar niets te zeggen hebben
omdat het uitspreken van het onzegbare
ons nog meer verwijdert van elkaar

*

ik zit achterin de bus
waar ik uitzicht heb
over twee werelden
de bus binnen
de bus en z'n buiten
ik heb het niet van mezelf
dit beeld van een ik
dat achterin de bus is gaan zitten
en zo twee werelden voor zichzelf wint
ik heb het van een ander
die met me zat
in de bus
naast me zat
naar buiten keek
en zei
wat ik zei
de totale illusie van het overzicht
mij ingefluisterd
door een dichter
hij zei het niet als dichter
hij zei het als bewoner van een bus
de dichter met wie ik in de bus was gaan
zitten helemaal achterin
de lege bus
zie, ik zit hier, en zie
twee werelden,
die ik zie en jij ziet
toen stond hij op
de dichter om uit te stappen
“vergeet niet uit te checken”

ik bleef zitten tot de eindhalte
waar ik uitstapte
en terugliep naar huis
dezelfde weg als de bus was gegaan
alleen weer terug
naar een leeg huis

*

na de bevrijding
linten in het haar
gaat de vlag uit
bij bewezen moed medaille
en pils voor de hele zaak
prik voor wie niet drinkt
niemand uitgesloten van blijdschap
tikkeltje dronken mag want ontlading, etc...
vergevingsgezindheid
een wake voor de vrede
een meisje van veertien
dat veertien regels hartezeer
declameert
over de verstikkende boeien die knevelen,
denkend aan een meisje van veertien,
etc...
het chagrijn op de pauzestand
voor eeuwig en een dag
blij om het blij zijn
kushandjes
wiebelkontjes
sappige dijen
salsa merenque chachacha
een lekkere knipbeurt
fluisterseks vereist nabijheid
voulez-vous coucher avec toi
in het park onder een struik
waar waterdruppels vanaf dampen
parelketting om je duivenhals
Andalusië in het Vondelpark

ik knoop je mijn das
lekker likken aan het ijsje
lolly voor jou, lolly voor mij
elke gedachte en songfestivaliedje
onbekend maakt bemind
na de bevrijding
extase 1, 2, 3.

*

we kwamen om omringd te worden
de insecten omringden ons in velen
het zilvervisje, onder het tapijt,
de vlieg, voor en vaak ook achter het raam,
de lente bracht de hommelt voort, droeg
zijn zwarte lijf intercontinentaal tussen
woonkamer slaapkamer woonkamer
de lijn die hij trok net zo zangerig als zijn gezang
het colaglas werd bewoond verklaard
door een gezelschap wespen,
wat de bijen niet tegenhield in de tuin,
ons gezelschap bracht ze dicht bij ons
de hooiwagens wilden niet van ons weten
wij wilden ook niet van ze weten
de mieren die onder de grond
een nieuwe wereld bewoonden
wij boven hen in een nieuwe wereld
de pissebed die al honderdmiljoen jaar
onder de tegel verborgen ging
totdat na honderdmiljoen jaar
ik de tegel optrok en daar vond
geen pissebed
bij aankomst werden we omringd door insecten
de kakkerlak kwam ik tegen in Pluk van de Petteflet
en soms vond ik vliegen dichtgeslagen in
een vergeeld boek
gestorven voor de literatuur

Zelfportret met hoed

Er komt een dag dat we eruit willen zien
zoals we willen zijn. Onszelf. Eindelijk.
We kunnen aan de slag!
We zetten een hoed op, we laten een baard groeien,
we trekken een jas aan, de bril
wordt opgezet en dan is de man de man
klaar om te gaan, afscheid nemen van zijn spiegel.
Hij mag de wereld in.
Hij mag van jou zijn.

Moeder

de schilder naakt geboren
met handen die vormpjes
boetsen uit lucht
weet van gekkigheid niet beter
dan te schreeuwen, en zij zucht
onze moeder aanwezig
die haar verhaal niet schrijft
want haar verhaal gaat altijd
over wat we tekortkomen
ook wanneer er eten overblijft
wat ons voedde in de nacht
en ons wakker hield, daar slapen we van
wanneer ze zwijgt en niets
komt de ruimte om te schreeuwen
komt een vage herinnering aan wie
we wakker hielden en stil naast
ons al die tijd klaarwakker was

Post-nomade

accepteer dat de reis lang is
dat is een, check
je paspoort is van zand
en accepteer dat de reis onvermijdelijk is
dat is twee, check, dubbelcheck
je kan vertrekken
als ik tegen mijn dochter zeg: aan het einde van de gang
begint Afrika, dan gelooft ze dat en is de reis begonnen
in iedereen zit mijn dochter te wachten op ontwapening
de nomade is nooit thuis
en in de woestijn ben je nooit alleen
want je ontdekt dat je een hoofd hebt
met de omvang van een kompas, zo groot als Atlas
dus het noorden vinden zal niet moeilijk zijn
maar een nieuw huis vinden zal moeilijk zijn
de dochter van een nomade zei tegen mij:
in de woestijn wordt wijsheid geboren
want de onmetelijkheid die je omringt
groeit als een bloem in je, mijn zoon.